

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně:

a) V. K., narozená X, bytem X,

b) A. M., nar. X, bytem X,

obě zastoupeny: Mgr. Zdeněk Honzík, advokát, se sídlem
Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ: 70890366, se sídlem Škroupova
1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 4.6.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2020 č.j. PK-VVŽÚ/1602/20,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2020 č.j. PK-VVŽÚ/1602/20 a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, Odboru dopravy, ze dne 24.1.2020 č.j. DOP/205/2020-BrP se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním náklady řízení k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Honzíka ve výši 19 092 Kč na číslo účtu 304395523/0300, VS 91053919, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 4.6.2020 se žalobkyně domáhaly přezkoumání rozhodnutí

žalovaného ze dne 2.4.2020 č.j. PK-VVŽÚ/1602/20, kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Městského úřadu v Nepomuku (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 24.1.2020 č.j. DOP/205/2020-BrP, jímž byly žalobkyně uznány vinnými ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**) tak, že:

- I. V. K., nar. X dne 6.4.2019 kolem 16,35 hodin na zahradě domu č.p. 39 a poté před vraty domu č.p. 40 se úmyslně hrubě chovala k paní H. Z., kterou bez jakýchkoliv důkazů osočila, že její syn pan J. Z. mladší utopil psa obviněných, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade.
 - II. A. M., nar. X dne 6.4.2019 kolem 16,35 hodin na zahradě domu č.p. 39 a poté před vraty domu č.p. 40 se úmyslně hrubě chovala k paní H. Z., kterou bez jakýchkoliv důkazů osočila, že její syn pan J. Z. mladší utopil psa obviněných, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade.
 - III. Ostatní výroky napadeného rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk zůstaly nezměněny.
2. V žalobě namítaly žalobkyně a) i b) zmatečnost a věcnou nepřezkoumatelnost zahájení řízení o přestupku, a to z důvodu nespecifikování hrubého jednání, jež je jim kladené za vinu. Dále rozporovaly místo, kde k předmětným přestupkům mělo dojít. Dle jejich tvrzení se měly veškeré skutečnosti odehrát nikoliv před domem či na zahradě domu č.p. 39, ale na ohrazeném pozemku před domem č.p. 40, což má dokládat i videozáznam pořízený panem Z. mladším. Žalobkyně rovněž napadaly vypovídací hodnotu tohoto videozáznamu pro jeho nesrozumitelnost a neidentifikovatelnost jednotlivých hlasů, a v důsledku toho jejich nepřiraditelnost k jednotlivým aktérům slovní rozepře. Dále byl žalovanému vytýkán jeho postup, kterým měl zcela změnit výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně a mimo listiny zahájení přestupkového řízení, a dokonce v rozporu s výrokovou částí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, uvést i jiná jednání, kterých se měly obě žalobkyně dopustit, když k tomuto jednání neexistuje jediného důkazu. Na základě uvedeného měly žalobkyně za to, že byla zcela změněna jednota a totožnost skutku a fakticky vytvořen skutek nový, jenž nemá oporu v zahájení přestupkového řízení, ale i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako irrelevantní a zcela mimo jakékoliv důkazní tvrzení označily také skutečnost, kdy se v obou rozhodnutích opakuje výrok, kdy obě žalobkyně měly urazit paní Z. nářčením, že jim její syn utopil psa; vypustil rybník a jejich rodina krade. Žalobkyně však v této souvislosti poukázaly na správními orgány nereflektovanou výpověď pana Z. mladšího ze dne 15.7.2019, kde uvedl, že: *„Paní M. na mě začala hulákat, že jsem jim na zahradu naházel mrtvé myši, chtěl jsem vědět, kam jsem jim je naházel, protože to není pravda. Začali mě obviňovat, že jsem jim utopil psa, rozbil střechu a že krademe....“*. Správní orgány měly tedy nesprávně určit, komu byla tato tvrzení žalobkyněmi určena, neboť ty je směřovaly proti panu Z. mladšímu, nikoliv proti paní Z. Paní Z. tedy nemohla být těmito výroky jako poškozená dotčena. Oporu pro tato tvrzení spatřovaly žalobkyně také ve výpovědi ze dne 31.10.2019, kde i žalobkyně a) uvedla, že z jejích úst nepadla ani jediná vulgarita. Shodně v tomto směru týkajícím se adresáta tvrzení ohledně utopení psa vypověděla i žalobkyně b), přičemž paní Z. žádný takový hovor neměla zaznamenat. Záměnu subjektů Z. x Z. mladší považovaly žalobkyně za transparentní, kdy výroková část směřovala k úmyslnému hrubému chování vůči paní Z., když jednak žádné hrubé výroky nebyly použity, jednak žádné výrazy nesměřovaly vůči ní. Správní orgán I. stupně ostatně ani žádné hrubé výroky neměl specifikovat ani v jiných listinách uvádět. Z tohoto důvodu považovaly žalobkyně

tyto části výroků za zmatečné, nepřezkoumatelné a nezákonné, a navrhly proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 2.4.2020 č.j. PK-VVŽÚ/1602/20** rozhodl žalovaný o odvolání žalobkyní a) a b) proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, Odbor dopravy (dále i **městský úřad**), ze dne 24.1.2020 č.j. DOP/205/2020-BrP takto:

1. dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), ve výrokové části I. mění výrok o vině rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.1.2020, č.j. DOP/205/2020-BrP, sp.zn. MÚ/DOP/3077/19, a to následovně: Obviněná paní V. K. se uznává vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 6.4.2019 kolem 16:35 hodin na zahradě domu č.p. 39 a poté před vraty domu č.p. 40 se úmyslně hrubě chovala k paní H. Z., kterou bez jakýchkoli důkazů osočila, že její syn pan J. Z. mladší utopil psa žalobkyní, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade.
2. dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve výrokové části II. mění výrok o vině rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.1.2020, č.j. DOP/205/2020-BrP, sp.zn. MÚ/DOP/3077/19, a to následovně: Obviněná paní A. M. se uznává vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 6.4.2019 kolem 16:35 hodin na zahradě domu č.p. 39 a poté před vraty domu č.p. 40 se úmyslně hrubě chovala k paní H. Z., kterou bez jakýchkoli důkazů osočila, že její syn pan J. Z. mladší utopil psa žalobkyní, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade (oba přestupky uvedené pod č. 1 – 2 dále jen jako **předmětné přestupky**).
3. dle § 90 odst. 5 správního řádu se ostatní výroky výrokových částí I. a II. (tedy výroky o správním trestu, povinnosti nahradit náklady řízení, včetně uvedení kam, jak a do kdy tyto náklady uhradit) rozhodnutí městského úřadu ze dne 24.1.2020, č.j. DOP/205/2020-BrP, sp.zn. MÚ/DOP/3077/19, potvrzují a odvolání obviněné paní K. a paní M. do těchto výroků výrokových částí I. a II. výše uvedeného rozhodnutí městského úřadu se zamítá.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že Policie ČR dne 9.4.2019 oznámila městskému úřadu přestupkové jednání, kterého se měly dopustit žalobkyně a paní H. Z. V době od 15.7.2019 do 22.7.2019 podaly v této věci vysvětlení před správním orgánem I. stupně obě žalobkyně, paní Z. i její syn. Dne 16.9.2019 byl udělen souhlas ze strany žalobkyně b) k projednání přestupku hrubé urážky na cti, kterého se měla dopustit paní Z. V oznámení o zahájení řízení správní orgán I. stupně sdělil žalobkyním, co je jim kladeno za vinu, právní kvalifikaci předmětného jednání, poučil je o jejich právech a předvolal k ústnímu jednání na den 21.10.2019. K ústnímu jednání byl předvolán také svědek pan J. Z. mladší. Dne 21.10.2019 proběhlo ústní jednání, v jehož průběhu byl učiněn neúspěšný pokus o uzavření smíru mezi paní Z. a žalobkyní b). V úvodu ústního jednání byly provedeny opisy z evidence přestupků u všech obviněných a videozáznam z CD nosiče. Ve věci vypověděla poté žalobkyně a), která uvedla, že předmětný den přišla až v poslední čtvrtině celého incidentu a zároveň přiznala, že řekla panu Z. mladšímu, že jim měl utopit psa, vypustit požární nádrž a že jejich rodina krade. Žalobkyně b) k věci uvedla, že panu Z. mladšímu řekla, že jim měl utopit psa, vypustit požární nádrž a že jejich rodina krade. Dne 8.1.2020 vydal správní orgán I. stupně usnesení, kterým zastavil dle § 86 odst. 1 písm. g) zákona č. 250/2021 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (**zákon o odpovědnosti za přestupky**) řízení vedené proti paní Z. Poté rozhodl o vině žalobkyní za

spáchání předmětných přestupků. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolaly. K odvolacím námitkám uvedl žalovaný následující. Žalovaný neshledal zkrácení práv žalobkyň na obhajobu tím, že nebyly seznámeny v oznámení o zahájení přestupkového řízení s tím, jak konkrétně se měly hrubě chovat k paní Z. Tento nedostatek měl být odstraněn v průběhu ústního jednání. S ohledem na § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný do výroku o vině u obou žalobkyň změnou tohoto výroku doplnil údaj, jak se měly konkrétně úmyslně hrubě chovat. Touto změnou nebyla dotčena práva účastníků řízení ani nebylo ovlivněno rozhodnutí o vině. Mělo jít pouze o úpravu, která vycházela z provedeného dokazování a byla žalobkyním zřejmá. Správní orgán I. stupně měl provést dostatečné dokazování (výpovědi, audiozáznam a opisy z evidence přestupků), načež se mohli následně všichni účastníci s těmito podklady seznámit ve správním spise. Žalovaný neshledal v rámci dodržení procesních ustanovení žádné pochybení, které by krátilo účastníky řízení na jejich právech, či které by mělo vliv na rozhodnutí ve věci. Také se zabýval otázkou, zda výrok o vině vyplýval z provedeného dokazování. Správní orgán I. stupně měl k dispozici přiznání obou žalobkyň. Tato přiznání korespondovala s výpovědí paní Z. a svědka pana Z. mladšího. Ve spisovém materiálu byl také založen video záznam, který pořídil pan Z. mladší. Z tohoto záznamu byl patrný sousedský spor mezi paní Z. a žalobkyněmi. Ačkoli nebylo možné jednoznačně určit, kdo hovoří a co přesně hovoří, tento záznam podporoval provedené výpovědi, tedy že došlo ke konfliktu mezi paní Z. na jedné straně a žalobkyněmi na straně druhé. Ty měly samy uvést, co při předmětném incidentu řekly, tedy že osočovaly pana Z. mladšího. Nevhodné chování žalobkyň směřovalo primárně k paní Z., pan Z. mladší se na místo dostavil až v průběhu předmětného jednání a toto také natočil. Obsah toho, co obě žalobkyně paní Z. vyčítaly, měl překročit pouhou nevhodnost. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobkyně činily ve formě úmyslu nepřímého, kdy věděly, že obsahem svých tvrzení (pouhých domněnek) vyprovokují paní Z. a s tímto byly srozuměny. Jejich jednání překročilo pouhou nevhodnost a došlo k porušení pravidel slušného chování mezi sousedy. Tímto porušením došlo také k naplnění materiálního znaku přestupku jako takového, tedy společenské nebezpečnosti. Za předmětné jednání správní orgán I. stupně uložil žalobkyním správní trest - napomenutí. Žalovaný považoval druh trestu za plně odpovídající jednání i s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem případu. Dále žalobkyně v odvolání namítaly absenci výrazů, kterými se měly dopustit předmětného jednání, nesprávné určení místa spáchání přestupku či záměnu osoby, které měla být újma hrubým jednáním způsobena. Žalovaný vyjádřil souhlas s částí námítky ohledně absence konkrétních výrazů, jež měly být použity, avšak tento nedostatek měl za odstraněný, když doplnil výrok o vině o konkrétní výrazy. Rovněž žalovaný uvedl, že žalobkyně věděly v průběhu přestupkového řízení, co je jim konkrétně kladeno za vinu (tedy jaké výrazy), a proto nepovažoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Také poukázal na to, že v odůvodnění rozhodnutí byly tyto výrazy konkrétně popsány. Ohledně námítky týkající se videozáznamu žalovaný uvedl, že bylo nutné vzít v úvahu všechny důkazy a podklady ve vzájemné souvislosti, tedy nejen videozáznam jako jediný důkaz, ale také provedené výpovědi. Proto videozáznam pouze dokresloval zjištěný stav. Žalovaný tedy poukázal na to, že nelze vypichovat pouze jednotlivé důkazy, ale v tomto případě bylo třeba vycházet ze všech provedených důkazů a podkladů, které v celku naprosto jednoznačně popisují, co se stalo. K námitce, že z rozhodnutí není zřejmé, co měla každá žalobkyně říci k osobě paní Z., žalovaný uvedl, že toto uvedly samy v rámci své výpovědi. K námitce týkající se místa spáchání přestupku žalovaný sdělil, že s ohledem na tuto

nepřesnost ve výroku o vině opět přistoupil ke změně, kdy místo spáchání identifikoval jednoznačněji. Ani touto změnou nedošlo ke krácení práv účastníků řízení či vlivu na rozhodnutí o vině. Námitku, že újma hrubou urážkou neměla být způsobena paní Z., nýbrž panu Z. mladšímu, žalovaný vypořádal tak, že pan Z. nezaznamenal, že by výroky žalobkyň byly směřovány vůči němu. Z tohoto žalovaný dovodil, že žalobkyně tato svá tvrzení směřovaly paní Z. Poté žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 16.7.2020** uvedl následující. Námitkou spočívající v tvrzené zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti přestupkového řízení, z důvodu chybějící specifikace toho, co bylo považováno za hrubé jednání ze strany správního orgánu I. stupně v zahájení přestupkového řízení, se měl zabývat žalovaný již v odvolacím řízení. Žalovaný byl v této části i nadále přesvědčen, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo stručný popis věcného jednání, tj. „hrubé chování k paní Z.“, i právní kvalifikaci tohoto jednání, coby podezření z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích. V průběhu dokazování měly žalobkyně samy přiznat, co přesně řekly a tuto svoji výpověď stvrdit svým podpisem. Žalobkyně také neměly rozporovat, že by nevěděly, co je jim kladeno za vinu. Co přesně řekly žalobkyně, tedy co mělo naplnit tzv. „hrubé chování“ k paní Z., bylo předmětem dokazování. Žalovaný považoval za dostačující obsah oznámení o zahájení přestupkového řízení, neboť mělo jít o úkon, který předcházel samotnému dokazování, kde žalobkyně samy uvedly, v čem jejich tzv. „hrubé chování“ spočívalo. Další námitka se týkala zastavení řízení vedeného proti paní Z. K této námitce žalovaný uvedl, že usnesení o zastavení paní Z. nebylo napadeno odvoláním, přičemž žalobkyním toto právo ani nenáleželo. Námitku stran, kdo konflikt vyprovokoval, shledal žalovaný pro rozhodnutí o předmětném přestupku irelevantní. Podstatou dokazování bylo, zda jednání žalobkyň naplnilo materiální znak a formální znaky přestupku jiného hrubého jednání. Žalobkyně ve svých výpovědích uvedly, co se stalo, a jejich výpověď korespondovala s výpovědí paní Z. a svědka pana Z. mladšího. Co se týkalo určení místa, kde k hrubému jednání došlo, žalovaný konstatoval, že zda v době spáchání byly či nebyly žalobkyně na svém pozemku, nebylo určující. Místo spáchání přestupku žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil, kdy v odůvodnění uvedl důvody této změny a na něž odkázal. K námitkám týkajících se videozáznamu pořízeného panem Z. mladším, žalovaný uvedl, že ten nebyl hodnocen jako stěžejní důkaz, ale jako důkaz, který podpořil výpověď žalobkyň a paní Z. Tento videozáznam byl hodnocen v kontextu s ostatními provedenými důkazy; na hodnocení tohoto záznamu odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S námitkou, že změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla změněna jednota a totožnost skutku a fakticky vytvořen skutek nový, se žalovaný neztotožnil, neboť předmětem celého přestupkového řízení bylo jednání, které mělo být změnou pouze doplněno o skutečnosti, které byly žalobkyním známy, a které jejich doplněním nekrátily žalobkyně na jejich právech ani nezasáhly do rozhodnutí o vině. Doplněný výrok o konkrétní výrazy, kterými byla naplněna předmětná skutková podstata přestupku, vycházel přímo z výpovědí samotných žalobkyň, které tyto výrazy samy konkretizovaly v rámci své výpovědi. Upřesnění místa spáchání také nikterak nezměnila samotné rozhodnutí o vině žalobkyň. Žalovaný byl tak nadále přesvědčen, že totožnost skutku byla zachována. Námitku týkající se nesprávně určeného adresáta hrubého jednání žalovaný nejdříve odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se tímto argumentem již zabíral a dále dodal, že je přesvědčen, že urážlivé výroky žalobkyně sdělily před paní Z.

s cílem paní Z. vyprovokovat. Na základě tohoto závěru se žalovaný ztotožnil s tím, že výroky žalobkyně sdělované k paní Z., která procházela okolo vrat, a tedy i pozemku žalobkyně, byly způsobilé narušit občanské soužití jako jiné hrubé jednání. K námitce absence vulgarity ve výrocích žalovaný uvedl, že v daném přestupkovém řízení bylo projednáváno jednání, kdy žalobkyně měly k osobě paní Z. uvést, že její syn pan Z. mladší utopil psa žalobkyně, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade. Jde o výrazy, které jsou způsobilé jejich adresáta pomluvit. Žalobkyně svoje tvrzení nepodpořily žádnými důkazy, šlo tedy pouze o jejich naprosto nepodložené domněnky, které však poškozují dobré jméno nejen pana Z. mladšího, ale také rodiny paní Z.. Skutečnost, že žalobkyně nepoužily žádné vulgární výrazy, nebylo pro spáchání jiného hrubého jednání, coby pomluvy, rozhodující. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **V replice ze dne 10.9.2020** žalobkyně opět zdůraznily jimi shledané pochybení správních orgánů, které nesprávně posuzovaly hrubé jednání, jehož se žalobkyně měly dopustit proti paní Z., namísto pana Z. mladšího. Podporu svých tvrzení spatřovaly žalobkyně v provedených výsledcích (zejména pana Zemana mladšího), které s jejich tvrzeními korespondovaly ohledně toho, komu byla jejich tvrzení adresována, tj. panu Z. mladšímu, a nikoliv paní Z. Výpověď paní Z. nepovažovaly za směrodatnou a cokoliv prokazující, když tato osoba má omezenou způsobilost k právním úkonům, kvůli čemuž bylo přestupkové řízení vůči ní zastaveno. Žalobkyně také opakovaně zdůraznily, že zahájení řízení musí být adresné a popisovat konkrétní jednání, čemuž v tomto zahájení řízení dostáno nebylo, když žádné konkrétní skutečnosti, které by takové hrubé napadení paní Z. specifikovaly, v zahájení řízení uvedeny nebyly. V této nekonkrétnosti měl správní orgán I. stupně pokračovat i v rozhodnutí, kde uznal žalobkyně vinnými z nespecifikovaného jednání. Žalobkyně dále napadaly postup žalovaného, kterým doplnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný měl výrokovou část doplnit o skutečnosti, které nemají oporu v provedeném dokazování, když veškeré výroky takto postavené byly dle svědecké výpovědi pana Z. mladšího směřovány na jeho osobu. Další pasáže výrokové části rozhodnutí byly vynechány, neboť v napadeném rozhodnutí neměly svého opodstatnění. Žalobkyně rovněž nesouhlasily s tvrzením žalovaného, že by se k předmětnému přestupku dozuly, když žalobkyně a) nic takového do podání vysvětlení dne 21.8.2019 neuvedla, a ani ve výpovědi žalobkyně b) nebylo nic konkrétního ohledně psa a jeho utopení. Správní orgán I. stupně tak rozhodl bez jakéhokoliv důkazu. Žalobkyně trvaly na tom, že žalovaný zcela změnil výrokovou část způsobem neodpovídajícím obsahu spisu.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.4.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 16.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 2.4.2020 bylo zástupci žalobkyně doručeno prostřednictvím datové schránky dne 8.4.2020.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen

přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.r.s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť shledal splnění podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.r.s.

8. **Dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.“
9. Podanou žalobou se žalobkyně domáhaly z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2020; soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
10. V prvním okruhu žalobních námitek vytýkaly žalobkyně zmatečnost a nepřezkoumatelnost oznámení o zahájení řízení z důvodu absence specifikace „hrubého jednání“, jehož se měly obě dopustit, a které je jim kladeno za vinu.
11. Touto námitkou se zabýval již žalovaný, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde připustil pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v obecné specifikaci jednání, jehož se měly žalobkyně dopustit vůči paní Z., jen jako hrubého jednání. Přesto však shledal žalovaný toto pochybení za odstraněné. Konkrétně k této věci žalovaný uvedl – „*Přesné uvedení, čím konkrétně se měly obviněné hrubě chovat k paní Z., oznámení o zahájení přestupkového řízení neobsahovalo. Následně v průběhu nařízeného ústního jednání bylo konkrétně upřesněno, co se stalo a čeho se obviněné měly dopustit, neboť obviněné samy přiznaly, že osočily pana Z. mladšího, že utopil psa obviněných, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade. Krajský úřad posuzoval, zda nedošlo ke krácení práva na obhajobu. Po posouzení věci krajský úřad dospěl k závěru, že právo na obhajobu nebylo dotčeno, neboť v rámci ústního jednání bylo oběma obviněným jednoznačně zřejmé, co je projednáváno. Pro toto tvrzení svědčí i jejich přiznání.*“ S tímto tvrzením žalovaného soud nesouhlasí a dále k uvedenému odkazuje na oznámení přestupku ze dne 7.4.2019, záznamu o podání vysvětlení, předvolání k podání vysvětlení, usnesení ze dne 30.8.2019, zahájení řízení o přestupku, z protokolu o ústním projednání přestupku či protokol o ústním projednání, protokol – výslech svědka, usnesení ze dne 8.1.2019, výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedených listin založených ve správním spise nevyplývá, v čem konkrétně Police ČR či následně po ní správní orgán I. stupně spatřovaly naplnění skutkové podstaty dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, tedy v jakém konkrétním jednání žalobkyň bylo spatřováno vytýkané hrubé jednání. Jak rovněž vyplynulo z výše citovaného výňatku napadeného rozhodnutí, tohoto pochybení si byl žalovaný vědom, a proto se jej rozhodl v rámci odvolacího řízení napravit v možnostech zákonem přípustných tím, že dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, hrubé jednání, které vyplývalo z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, do výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnil. Tedy je doplnil konkrétně o tuto část – „*kteřou bez jakýchkoli důkazů osočila, že její syn pan J. Z. mladší utopil psa obviněných, vypustil požární nádrž a že jejich rodina krade.*“ Citované část obsahuje konkrétní jednání, jehož se měly žalobkyně dopustit a v němž posléze správní orgán I. stupně spatřoval naplnění skutkové podstaty hrubého jednání.
12. Ačkoliv si je soud vědom možnosti odvolacího správního orgánu I. stupně činit zásahy do

výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně, i podmínek, za kterých je tak oprávněn činit - odvolací správní orgán může doplnit výrok pouze v případě, kdy doplňující část vyplývá a je obsažena v odůvodnění správního orgánu I. stupně - v daném případě tomu tak bylo. Nicméně v projednávaném případě shledal soud tento postup jako nedostačující a přicházející pozdě. Důvod pro svá tvrzení spatřuje soud především v tom, že tímto zásahem žalovaný nikterak nemohl napravit tuto vadu řízení, která nastala již v jeho počátku tím, že žalobkyním nebylo oznámeno, jakého se konkrétně dopustily hrubého jednání, tj. jakým chováním či výrazy měly naplnit skutkovou podstatu onoho hrubého jednání. Zákon o odpovědnosti za přestupky stanovuje v § 73 a § 78 přesné náležitosti, které oznámení přestupku a oznámení o zahájení řízení musejí obsahovat, a to z důvodu zajištění jednoty a individualizace spáchaného přestupku a předcházení překážce již zahájeného řízení (litispendence) či znovu rozhodovat již o věci jednou pravomocně rozhodnuté (res iudicata). Toto je pouze jedno z hledisek, pro něž je dostatečná individualizace přestupku nepostradatelná, dalším je úspěšné uplatňování práv účastníka řízení (zejména obviněného) na vystavení právní argumentace na svoji obhajobu stejně jako předkládání či navrhování důkazů. Jelikož k odstranění tohoto pochybení nedošlo, ani jak uvedl žalovaný při ústním jednání, považuje soud postup žalovaného v rozporu s právními předpisy, neboť byla krácena práva žalobkyň na obhajobu.

13. Tím, že žalobkyním nebylo oznámeno, jakého se konkrétně dopustily hrubého jednání, tj. jakým chováním či výrazy měly naplnit skutkovou podstatu onoho hrubého jednání, nebylo jim umožněno uplatňovat svá práva účastníků řízení. Pokud žalovaný považoval tvrzení žalobkyň ohledně utopení psa, vypuštění nádrže a krádeží za přiznání, a tudíž i informovanost o tom, v jakém jednání je spatřováno naplnění skutkové podstaty hrubého jednání, nemůže soud s těmito závěry souhlasit. Z protokolu o ústním projednání přestupku není zřejmé, z čeho by žalobkyně měly dovodit, že se hrubého jednání dopustily tvrzením ohledně utopení psa, vypuštění nádrže a nařknutí rodiny Z. z krádeží. Z pouhé položené otázky v průběhu ústního jednání nelze dovozovat informovanost účastníků řízení o jim za vinu kladeného jednání, kdy navíc jak vyplývá z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 21.10.2019, otázka byla formulována takto: „řekla jste panu Z., že měl utopit psa, vypustit požární nádrž a že jejich rodina krade?“ Žalobkyně si beze vší pochybnosti musely být vědomi, na základě jakého incidentu bylo řízení zahájeno, avšak nic dalšího již nevypovídalo o tom, jakého konkrétního a individualizovaného hrubého jednání se měly dopustit, kdy i otázky správního orgánu I. stupně působí nejasně, co se týče toho, vůči komu mělo vůbec toto hrubé jednání směřovat. O to více poté dostalo význam konkretizovat toto žalobkyním vytýkané jednání s ohledem na větší počet vyskytujících se nepravdivých, spekulativních a urážlivých jednání, které byly při tomto incidentu z jedné či druhé strany vyřknuty.
14. V této souvislosti soud dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), které se zabývaly významností informování a uvedení konkrétního jednání, v němž je spatřováno přestupkové jednání a jeho význam pro následující řízení. Rozsudek NSS ze dne 25.6.2015 č.j. 9 As 290/2014 - 53 „[41] Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ či rozsudek NSS ze dne 31.7.2020 č.j. 344/2018 - 51. Komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky k § 78 odst. 3 (zdroj: Systém ASPI - stav k 10.1.2021 do částky 6/2021 Sb. a 28/2020 Sb.m.s. - RA1691) uvádí: „Úprava zahájení řízení o přestupku pamatuje i na to, co musí být povinným obsahem oznámení o jeho zahájení.“

Sám přestupkový zákon ukládá, že takové oznámení musí obsahovat popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a které se tak klade podezřelému za vinu, a dále ještě i jeho předběžnou právní kvalifikaci. Tyto obsahové údaje tak vymezují předmět řízení. To z toho důvodu, aby podezřelý, resp. již obviněný z přestupku, od počátku řízení věděl, v čem je spatřována jeho vina, a aby také již od počátku řízení příp. mohl uplatňovat svoji obranu.“ V obdobném duchu se vyjádřil NSS soud i rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009 – 541 „Předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.“

15. Nelze ani opomenout znění důvodové zprávy k § 78 zákonu o odpovědnosti za přestupky, dle ní: „Úprava oznámení o zahájení řízení o přestupku respektuje základní zásady řízení o přestupku, především nutnost dostatečně identifikovat projednávaný skutek s ohledem na zákaz dvojího projednání stejné věci. Popis skutku tak bude muset obsahovat skutkový děj, místo a čas spáchání, aktéry apod. Popis skutku je důležitý také s ohledem na zásadu totožnosti skutku v průběhu řízení, která spočívá v tom, že správní orgán může rozhodnout pouze o skutku, o kterém zahájil řízení (připouštějí se změny skutkových zjištění, nikoliv však podstatné). Předmětem řízení o přestupku je totiž skutek popsáný v oznámení o zahájení řízení. Oznámení o zahájení řízení bude rovněž obsahovat právní kvalifikaci skutku, resp. jaký přestupek je v okamžiku zahájení řízení ve skutku, který má být předmětem zahajovaného řízení, spatřován. Tato právní kvalifikace může být v průběhu řízení o přestupku změněna, vizte níže. Rovněž se upravuje postup v případě, že by byl předmět řízení o přestupku rozšířen o další skutek, pro který nebylo toto řízení zahájeno. Ve své podstatě se jedná o zvláštní způsob zahájení společného řízení, neboť v rámci probíhajícího řízení bude obviněnému oznámeno obdobně jako při zahájení řízení, že předmětem řízení bude ještě další skutek. Obviněný tak bude muset dostat prostor na realizaci svých práv ve vztahu k tomuto skutku, tento postup například nevylučuje nutnost opakovat ústní jednání. Správní orgán rovněž bude účastníky řízení informovat o změně právní kvalifikace projednávaného skutku, pokud k ní v průběhu řízení dospěl.“ V návaznosti na výše uvedené soud shledal tuto námitku důvodnou.
16. Další námitka se týkala nesprávně určeného místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku. K této námitce soud uvádí, že se lze ztotožnit s tvrzením žalobkyň, která považují za nesprávná tvrzení správních orgánů, které ve výrocích svých rozhodnutí označily za místo spáchání předmětných přestupků v prvním případě pouze prostor před domem č. 39 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně), ve druhém případě prostor před domem č. 39 a poté před vraty domu č. 40 (napadené rozhodnutí), ačkoliv k tvrzenému přestupkovému jednání žalobkyň mělo dojít pouze v prostoru před vraty domu č. 40. Na tomto místě soud připomíná již výše zdůrazněnou významnost a důležitost správně identifikovaného místa spáchání přestupku. Pochybení v tomto směru shledává soud zejména ve výroku I. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný jako místo spáchání přestupku žalobkyní a) označil i prostor před domem čp. 39, a to i přes to, že žalobkyně a) této při nebyla vůbec přítomna. Ta se zúčastnila slovní rozepře odehrávající se až před vraty domu čp. 40. Soud také upozorňuje na to, že obě žalobkyně se nacházely v době spáchání předmětných přestupků na pozemku čp. 40, nikoliv před vraty (přípustné by bylo ještě „za“ vraty, neboť před nimi stála paní Z. se synem). Rovněž nutno upozornit na fakt, že žalobkyně b) v první fázi incidentu, stála na svém pozemku čp. 40 a přela se s paní Z. a jejím synem, kteří stáli na pozemku č. 39 (při probíhající výměně názorů ohledně myší na pozemcích). Soud tedy shledal tuto námitku důvodnou, neboť správní orgán I. stupně a poté ani žalovaný neuvedl správně místo, kde ke spáchání přestupku došlo. S ohledem na výše

uvedenou argumentaci soudu stran nezbytnosti konkretizace přestupku – místa, kde ke spáchání došlo – považuje soud tuto námitku důvodnou, neboť správní orgány nedostály ani této své povinnosti.

17. Žalobkyně také namítaly, že to byla rodina Z., která incident vyprovokovala. K této námitce soud konstatuje, že pro rozhodnutí o vině je v daném případě irrelevantní, kdo incident vyprovokoval. Z pohledu rozhodnutí o vině je podstatné, zda chování žalobkyň jednání naplnilo skutkovou podstatu jednoho ze zákonem stanovených přestupků, v daném případě § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích.
18. K námitce žalobkyň týkající se pořízeného videozáznamu panem Z. mladším soud uvádí následující. Žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 6 rozhodnutí, kde připouští žalobkyněmi vytýkané nedostatky videozáznamu, nicméně současně s tím připomíná, že tento důkaz nebyl stěžejním a již „pouze“ doplňoval zbylé důkazy provedené správním orgánem I. stupně. S tímto názorem žalovaného se soud plně ztotožňuje. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z podání vysvětlení a provedených výslechů. Tudíž hodnocení obsahu videozáznamu, stejně jako jeho použitelnosti jako důkazu, neshledal soud nijak v rozporu se zákonem. Současně soud podotýká, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je patrné, že tento záznam měl skutečně pouze doplňkový charakter, kdy rozhodné skutečnosti byly čerpány z dalších provedených důkazů, které jsou založeny ve správním spise. Rozhodně nelze přisvědčit závěrům žalobkyň, že by správní orgány obou stupňů čerpaly rozhodná fakta pro rozhodnutí o vině pouze z obsahu onoho videozáznamu.
19. Námitku stran ničím nepodložené změny výroku správního orgánu I. stupně žalovaným shledal soud nedůvodnou. Jak soud naznačil již výše, žalovaný je oprávněn v souladu se zákonem (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu), do určité míry a za splnění určitých podmínek změnit či doplnit výroky odvoláním napadeného rozhodnutí. Jestliže tedy shledal žalovaný výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně v nějaké její části nedostatečnou z pohledu specifikace a individualizace vytýkaného hrubého jednání, a toto jednání bylo popsáno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalovaný doplnil, učinil nápravu tohoto pochybení v souladu se zákonem. Současně soud podotýká, že jednání, o které doplnil žalovaný výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně, mělo podklad ve správním spise, neboť jej žalobkyně obě v průběhu ústního projednání přestupku potvrdily. To, jak a zda správně žalovaný tyto výroky formuloval v celkovém kontextu věci je však otázkou jinou. Podstatné v této části námitky však zůstává, že pro postup žalovaného, kdy upravil výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byly ve správním spise podklady. Soud však dále podotýká, že nedůvodnost této námitky nemění nic na skutečnosti, že žalobkyně nebyly po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně seznámeny s tím, jakým konkrétním hrubým jednáním měly naplnit skutkovou podstatu předmětného přestupku a s tím související překážka ochrany jejich práv.
20. Námitku žalobkyň týkající se záměny adresáta hrubého jednání shledal soud důvodnou. Závěry učiněné žalovaným v tomto směru, obsažené na str. 7 napadeného rozhodnutí, považuje soud za nesprávné a nekorespondující se zjištěným skutkovým stavem věci. Co zůstává i nadále bez rozporu je fakt, že žalobkyně o panu Z. mladším uvedly, že jim utopil psa, vypustil nádrž a jeho rodina krade.
21. Nesprávnost závěrů žalovaného spatřuje soud v nevyjasnění, kdo byl těmito výrazy osočen, a kdo je tak skutečně osobou poškozenou. Napříč celým správním spisem i

rozhodnutími správních orgánů obou stupňů je všude uváděno, že žalobkyně tato tvrzení směřovaly vůči panu Z. mladšímu, kdy sice mohla být sdělena paní Z., ale jasně mířila vůči činům pana Z. mladšího. Ostatně v tomto směru se vyjádřil i pan Z. mladší, který se těmito tvrzeními cítil uražen, jak později uvedl v průběhu správního řízení. Rovněž otázky správního orgánu I. stupně v průběhu ústního jednání k oběma žalobkyním, zda tato tvrzení řekla panu Z. mladšímu, i odpovědi žalobkyň jsou jasně formulovány tak, že není pochyb o tom, komu měla být „urážlivá“ nařčení adresována, tj. panu Z. mladšímu.

22. Správní orgány obou stupňů kvalifikovaly předmětné jednání jako pomluvu. K tomu soud odkazuje pro bližší výklad pojmu pomluva na odbornou literaturu: ŠÁMAL, Pavel, Oto NOVOTNÝ, Tomáš GRIVNA, Jiří HERCZEG, Marie VANDUCHOVÁ a Rudolf VOKOUN. *Trestní právo hmotné*. 8., přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2016. ISBN 978-80-7552-358-7 str. 616 - , kde je pomluva blíže popsána jako „*Objektivní stránka spočívá v tom, že pachatel o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů - Aby mohl být údaj označen ve smyslu § 184 za nepravdivý, musí jít o údaj ověřitelný. Nelze za něj považovat taková tvrzení, která jsou hodnotící povahy a jsou prezentována jako subjektivní úsudek jejich autora. - sdělení postačí učinit i vůči jedné osobě, odlišné od pomlouvaného.* (ačkoliv se jedná v citovaném odkazu o trestný čin, soud považuje tuto analogii za přípustnou a přílehlavou k tomuto případu.). Lze tedy přisvědčit oběma stranám, že v daném případě lze v jednání žalobkyň skutečně spatřovat jednání podřaditelné pod § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 jiné hrubé jednání - pomluva, ačkoliv již nelze přisvědčit tvrzení správních orgánů, že by v takovém případě měla být osobou poškozenou paní Z., jelikož nařčení ze strany žalobkyň směřovala především proti panu Z. mladšímu (vyjma části týkající nařčení z krádeží celé rodiny Z.), tedy nikoliv proti paní Z., kdy takové jednání vůči ní by naplňovalo spíše skutkovou podstatu § 7 odst. 1 zákon o některých přestupcích, tj. urážky na cti (v části týkající se nařčení z krádeží rodiny Z.). Z výše uvedených důvodů má soud tedy za to, že hrubé jednání žalobkyň nebylo adresováno paní Z., nýbrž panu Z. mladšímu, v důsledku čehož nelze přisvědčit závěrům správních orgánů obou stupňů týkající se právní kvalifikace předmětného přestupku a určení osoby poškozené, neboť za této situace není patrné, zda se jednalo o přestupek dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákon o některých přestupcích, kdy se jeví jako sobou poškozenou pan Z. mladší nebo § 7 odst. 1 téhož zákona, kdy mohla být částí tvrzení žalobkyň stran krádeže celé rodiny Z., poškozená paní Z. urážkou na cti. S ohledem na uvedené považuje soud námitku žalobkyň v tomto směru za důvodnou.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s., neboť shledal žalobu důvodnou pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací věc k dalšímu řízení žalovanému (**výrok I. rozsudku**). Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby odstranil nejasnosti panující v právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobkyň způsobem, který bez dalších pochybností určí, kdo byl protiprávním jednáním žalobkyň poškozen a jakou skutkovou podstatu kterého správního přestupku toto jejich jednání naplnilo. Rovněž je správní orgán I. stupně povinen odstranit nedostatky týkající se určení místa, kde k předmětnému přestupku došlo.
24. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč za každou z žalobkyň (tj. 6 000 Kč) a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**). Zástupce žalobkyň, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21%. Sazba za jeden úkon právní služby, kdy advokát zastupuje dvě či více osob ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního, činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu 2 480 Kč a podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze čtyř úkonů právní služby, a to dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (2 x převzetí a příprava věci), dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za sepsí žaloby), tj. 9 920 Kč. Jelikož žalobkyněmi předložená replika ze dne 10.9.2020 nepřinesla nic nového, pouze v ní byla zopakována argumentace uvedená v žalobě, nepovažoval soud její předložení jako účelně vynaložený náklad. K odměně za tři úkony právní služby přísluší režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, tedy 900 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 2 272 Kč. Žalobkyněmi důvodně vynaložené náklady řízení tak činí celkem 19 092 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobkyním uhradit k rukám jejich zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 29. ledna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně